

ТЮЛЬ

ПАН

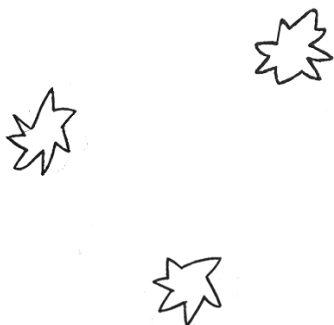
ЧИК

ТА ІНШІ ІСТОРІЇ

Олена Більчук

Намалював Радомир Більчук

Київ

БукРі

2018

УДК 821.161.2

ББК 83.8 Укр

Б617

Герої цієї збірки оповідань — Тюльпанчик, краплинки Капочка й Крапочка, Клубочок, Південно-західний Вітерець та кіт Мурик — переживають пригоди і мандри в дивовижному світі людей, рослин, звірів, речей, стихій... У нашому спільному світі.

Б617: Більчук О. Тюльпанчик та інші історії —
К.:БукРі, 2018. — 48 с.: іл.

ISBN 978-617-7595-38-9

© О. А. Більчук, текст, 2018

© Р. Є. Більчук, ілюстрації, 2018

Зміст

<i>Тюльпанчик.....</i>	<i>5</i>
<i>Про дві краплинки.....</i>	<i>12</i>
<i>Клубочок.....</i>	<i>21</i>
<i>Історія, яку розповів Вітер.....</i>	<i>38</i>
<i>Кіт.....</i>	<i>41</i>

Тюльпанчик

— Дивіться, дивіться! Неначе сніг випав!

Ну от, люди знову говорять про сніг. А Тюльпанчик ніколи не бачив його. І не розумів, що вони мають на увазі.

А вчора вони сказали, що він схожий на келих. А що таке келих? Може, щось навіть і негарне.

От коли його порівнюють із вогником — розуміє чому. Він уже бачив вогні і бачив інші тюльпани.

У Тюльпанчик упала пелюстка квітки вишні — й накрила пухнастого джмелика.

— Погляньте, ніби ведмедик у барлозі спить під снігом. Цікаво як!

«Хто такий ведмедик? Що таке барліг? Як же багато незнайомих слів!» — збентежився Тюльпанчик.

І запитати немає в кого, бо люди думають, що він не розмовляє.

— Я бачила ведмедика в книжці, яку забули діти в саду, — озвалася Вишня. — Це звір. Він живе там, де багато дерев. А зі снігом я знайома. Сніг приходить, коли тюльпани ще сплять. Він білий, як мої пелюстки. Тільки холодний.

Що таке холодний, Тюльпанчик знав. Таким він відчув ґрунт, щойно після зими виткнувся зі своєї цибулини.

Тюльпанчик вдячно кивнув Вишні голівкою й почав згортати пелюстки. Йому був тільки один рік, і стільки всього треба було дізнатися.

Увечері він дрімав під розмови високих дерев із зірками. Тюльпанчик їх не бачив, але йому казали, що вони схожі

на Сонце, тільки

дуже-дуже

далекі...

А вранці голосно вітався із Сонячним
Променем:

— Доброго ранку!

І слухав, як від пташиного співу бринять
його пелюстки.

А потім цілий день було небо.

А ще гуділи бджілки і джмелики, лоско-
тали мурашки та час від часу здіймався
дитячий галас, тупотіння...

А одного разу Тюльпанчик пережив бли-
скавку, грім, величезну зливу та вітер —
і вистояв.

Та ось його пелюстки обважніли. Він міг
чути, як і раніше, але зір став потроху слаб-
нути. І Тюльпанчик почав прихилитися до
землі.

«Напевно, тепер я став схожий на
ведмедика у барлозі», — подумав Тюльпан-
чик, коли згорнувся в маленьку цибулинку.

Врешті решт він міцно заснув.

Тюльпанчик прокидався поволі, адже було тепло.

І стривожився, став прислухатися: щось стало сильно інакшим.

А коли розкрив пелюстки, то не побачив неба. Він дуже злякався — й одразу ж згорнув пелюстки назад.

І тут до них доторкнувся Сонячний Промінь.

— Дивися, Тюльпанчику!.. — сказало Сонце.

Той повернув голову до світла. Спершу нічого не втямив — від неймовірного сяйва, — а потім, крізь скло шибки, Тюльпанчик

побачив... Сніг!

Його було так багато. І він був таким білим! І різнокольоровим...

— Ох! — видихнув.

— Не хвилюйся, все буде гаразд, — співчутливо промовила Каланхое. — Твою цибулинку, напевно, влітку викопали, щоб просушити, і чомусь не висадили в ґрунт. Послухай, я колись мешкала в кімнаті, навпроти якої на вулиці ріс Каштан. Так от, Каштан якось, коли було дуже тепло, теж розквітнув невчасно, тільки це сталося восени.

Тюльпанчик був вражений і нічого не відповів. Та Каланхое не ображалася на його мовчазність.

Усі дні, поки квітнув, він дивився на сніг і мріяв, як розповість Вишні та іншим мешканцям саду про побачене диво...

...Прийшла весна. Голосний пташиний спів можна було почути навіть за шаром

ґрунту — і Тюльпанчик прокинувся щасливим.

І ось настав час його пелюсткам відкритись.

Та тільки-но він встиг помітити, що привітно похитала гілочкою Вишня, — як чийсь веснянкуватий ніс затулив собою увесь огляд!

— Ой, який же він пахучий! Понюхайте, Тюльпанчик пахне світлом! — вигукнуло руденьке дівча.

І Тюльпанчик радісно спалахнув рожево-червоним вогником.

Про дві краплинки

Одна з них прокинулась у хмарині.

Прозора й чиста, дзвінка, вона не пам'ятала свого минулого. І ледь встигла зануритись у сонячні промені й густе блакитне повітря — як за миті опинилася в земній корі.

Через тунелі, прокладені тваринками, вона опустилась глибоко в землю, до підземної ріки, сумуючи за Сонцем, як за прекрасним і таким коротким сном. Її звали Капочка.

Інша краплинка вже дуже давно подорожувала глибокими підземними ріками. І вона багато що пам'ятала — і Сонце, і Море, й відлуння різних мелодій Землі. Її звали Крапочка.

Там, на березі підземної ріки, вони зустрілись і заприятелювали.

Крапочка пояснила Капочці, що то не сон — промінчик Сонця. І, на прохання краплинки, вона розповідала ще чимало всіляких бувальщин.

Й іноді згадувала Море, яке не бачила вже багато-багато часу. При цьому Крапочка ставала якоюсь особливою, різнобарвно-синьою, вона аж світилася. Капочка дуже любила слухати ці оповідки.

І ось вони вирішили разом доплисти до Моря.

Й у них була смілива ідея: здійснити подорож поверхневими водами.

Це було дуже ризиковано — адже будь-якої миті котрась із них могла випаруватись, а хмарини не всі долітають до морів. Також був ризик стати частинкою крижинки.

Та Крапочка знала, як дістатись до печери, на стінах якої — мапи всіх вод. На різних рівнях Землі. Хто й коли їх там накреслив — невідомо. І є ще одна таємниця — ці мапи постійно змінюються й завжди є правдивими.

Вони детально все вивчали, розпитували наймудріші краплини, розробили план, і ось сталося! — Крапочка і Капочка опинилися на поверхні Землі.

У дивовижній річці Дніпро.

— Ой! — вигунула Крапочка і хутенько попливла до притінених хвиль.

— Як же здорово! Сонце!!! — неймовірно зраділа Капочка. — І як же лунко...

— Це ти просто ще не чула підземні водоспади, — поважно промовила Крапочка.

Вони вирушили у велику дорогу Рікою. Де їх чекало багато порогів і заток, вирів та зворотних течій. І пригоди сипалися так рясно як весняний дощик, а час летів так швидко як гірська річечка.

Та якось Капочка і Крапочка загубились.

Вони вже майже дістались до Моря, коли сталася з ними оця халепа.

Якраз біля дельти, коли Дніпро розділяється на річки-рукави.

Вони сперечались із-за чогось, що, як часто бувало, по-різному віддзеркалили, — і раптом із жахом відчули, що течії роз'єдна-ли їх! Капочка й Крапочка не встигли навіть помиритися.

Одна з них, Крапочка, зусиллям волі попливла ближче до берега, де течія була спокійнішою.

Хоч там був ризик вихлюпнутись на берег.

Але зараз вона не думала про Море. Якби вона могла плакати — то заплакала б. Та краплинки тільки випаровуються.

— Будь ласка, допоможи мені... — несподівано почула Крапочка.

Вона побачила білувату краплинку, яка бриніла у блакитних камінчиках, що були на березі.

— Що сталося? Як я можу тобі допомогти?

— Я — Сльозинка. Мене проронила маленька дівчинка. Мені здається, якщо я дістанусь до Моря — дівчинці стане легше. Допоможи мені: якби хвиля накрила камінчики, то мене б знову змило в ріку.

Крапочка зачепилась за найбільший камінчик і почала щодуху гукати до краплин, які прямували до Моря, та вони її не чули. А ті, що були поряд, не мали тієї сили, щоби стати хвилею, яка змиє Сльозинку в ріку.

Крапочка зовсім знесилилась. І, вже майже не сподіваючись, гукнула у синяву:

— Капочко!

На камінь присіло горобеня. Воно було ще кудлатим і неяскравим, нещодавно почало літати, але вже впевнено тримало жовтуватий листочок у дзьобі. А на ньому дзвеніла краплинка.

— Капочко? Як же ти опинилася на листочку?

— Крапочко, давай якимось іншим разом розповім, адже Море так близько! І, здається, я його побачила!!!

— Уже побачила?! Тільки нам ще необхідно допомогти ось цій Сльозинці, що застрягла в камінні.

Капочка злетіла з листочка і пришвартувалася поряд із Крапочкою. Та тільки-но вони зібралися обговорити ситуацію, як кмітливе пташеня підмахнуло листочком Сльозинку — і вона скотилася у Дніпро.

— Дякую! Дякую вам усім! — Сльозинка зблиснула й попрямувала до середини ріки.

А горобеня чкурнуло в небо.

— До побачення, горобчику-у! — щосили гукнула Капочка йому услід. А потім звернулася до Крапочки: — То що, Крапочко, до Моря?

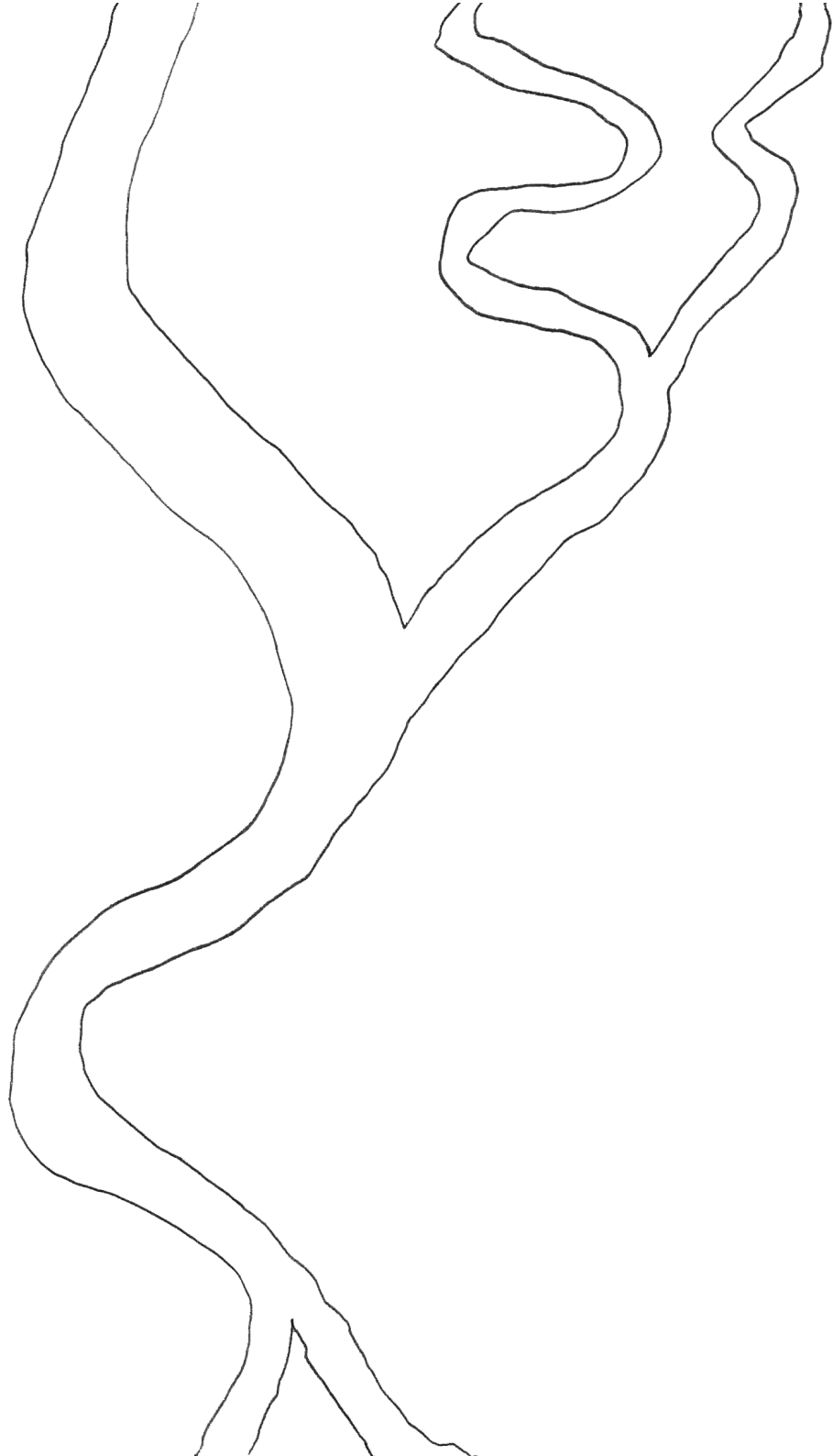
— Яка ж ти нетерпляча! — засміялась Крапочка, і вони відштовхнулися від камінчика.

Краплинки пливли, і їхні серця билися з такою швидкістю, про яку Крапочка навіть і не пам'ятала.

А потім стало так просторо, так світло...

— Так ось ти яке, Море... — подумала Капочка. — І ти приймаєш усі краплини — і прісні, і солоні, сумні й усміхнені, тихі і балакучі...

А Море хвилювалося й привітно звучало кожною краплинкою.

Клубочок

Розділ 1

Вони вилетіли з шафи водночас: клубочок і невеличкий глобус. Світланка давно не зазірала на ту полицю, але пам'ятала, що там десь є нитки, з яких вона мріяла сама сплести собі светра. Пухнастого, рожевого — і ця мрія лише чекала того моменту, коли Світланка навчиться в'язати.

І ось воно — є! Тільки от нитки виявились надто тонкими, та й клубочка навряд чи вистачить на цілий светр, та якщо поєднати з іншими — схожими за кольором, то вийде навіть краще, цікавіше... Світланка простягнула руку.

— Ой, не треба.

— Ой...

Світланка здивувалась. Тоненький і разом із тим оксамитовий голос був... клубочка?

— Не треба, будь ласка, не треба мене ось так одразу — й у светрик.

— А як? Тобто — куди?

Клубочок ніби зашарівся. Хоча, може, то з нього пил струсився, поки котився. І він здавався червонішеньким. Та-ак, маємо клубочок, який не хоче бути светриком.

— А ким? — запитала Світланка.

— Меридіаном.

— Ого..

— Вірніше.. Коли я лежав у шафі, познайомився з Глобусом і Меридіаном. І Меридіан мені так багато розповідав про нашу Землю. І про те, що Земля постійно змінюється. Але ось вже багато років, як він не відчуває її. І тривожиться. А оскільки не може залишити Глобус, то я мріяв, коли ти про мене згадаєш нарешті, і я зможу покотитись у подорож. Ти не хвилюйся, я обов'язково повернусь і тоді стану светриком, — швидко промовив Клубочок.

Покотитись у подорож... Це Світланці

було зрозумілим, адже вона теж любила подорожі і навіть хотіла стати географом. От тільки, який же він наївний, цей Клубочок, — пролежав у своїй шафі і зовсім не знає життя!

По-перше, нитка може розкручуватися, і потім... вона така тоненька — рватиметься, і взагалі: котитися рівниною — це одне, а гори, а моря, а пустелі, а льодовики — як?

— Я повернуся, звичайно, не таким великим, але ти зможеш потім знову накрутити нитку, — тихенько сказав Клубочок.

Накрутити нитку. Ех... Але Світланка чомусь вирішила не говорити про свої сумніви.

— А ти зможеш мені час від часу подавати вісточку — як ти, де?

— Зможу! — зрадів Клубочок. — Якщо ти дивитимешся на Глобус, то Меридіан світитиметься в тому місці, де я перебуватиму.

Тут Світланка вперше звернула увагу на Глобус. Його колись подарували їй, ще коли вона була маленькою, потім були інші,

солідніші, про цей Світланка забула. Але диво — неподалік від Києва, на Меридіані, ніби пломенів маленький вогник. Та-ак...

— Ти тільки підштовхни мене трохи, — знову зашарівся Клубочок. — Мені спершу непросто набрати потрібну швидкість.

Минуло 2 місяці. Дерева щодня ставали прозорішими, а ранкові тумани подеколи просіювали борошно інею.

Світланка сплела собі светра з інших ниток, та її не хвилювало, що того, омріяного, у неї вже не буде. Її хвилював Клубочок. Глобус раптово зник. Це сталося ще під час канікул, десь по дорозі з гостин додому. Його не вдалося знайти — і друзі Клубочка вже не могли передати їй вісточку.

Розділ 2

Клубочок викотився з вантажу і випав із корабля у море, поблизу узбережжя.

«Що ж, пригоди продовжуються», — підбадьорливо подумав він, дрейфуючи на дно.

Що ж, йому не вперше вскочити в халепу. Такому непосидючому!

Та всередині Клубочка був орієнтир — старенький дитячий компас, на який була намотана його нитка.

Клубочок м'яко плюхнувся об кам'янисте дно, з острахом і цікавістю роззираючись довкола.

До нього наблизилась Маленька Рибка і глипнула великим оком.

— Ти хто?

— Клубочок.

Маленька Рибка збентежилась, проте лише повела хвостиком й уточнила:

— Ти риба? У тебе сильне магнітне поле. І я знофу збилася з дороги.

— Та ні, у мене тільки компас: так я можу знаходити меридіан — триматися 31° довготи. А інших пристроїв не маю.

— Фзагалі-то я надто чутлива. Тому часто гублюся, — промовила Маленька Рибка. Вона не зрозуміла про який такий меридіан говорив Клубочок, але була рада з кимось перемовитись: її, таку крихітну, мало хто помічав. — Та ще ці фітри на Юпітері.

— На Юпітері? — видихнув Клубочок. Про спалахи на Сонці він знав, а от про впливи планет на рибок — це було так несподівано... — Ого. Ти таки дуже чутлива. Вибач, я не хотів, щоб ти загубилася. Пропоную охорону. І допомогу знайти своїх, тобто твоїх.

— Та нічого. Я фже призфичаїлась і знофу фідчуфаю куди плифти.

— Чудово, — зрадів Клубочок. А потім

трохи знітився й додав: — Мені необхідно, щоб хтось зрушив мене з місця. Чи не будеш ти така ласкава мене підштовхнути, о-он у тому на-прямку?

— Так, зфичайно. Зараз, я тебе підштофхну. Ох, не фиходить, — засмутилась Маленька Рибка.

Вона війнула хвостиком і швидко попливла за підмогою.

Місячні промені ледве-ледве освітлювали довкілля. І Клубочок вдивлявся у нечіткі обриси коралів, що розташувались неподалік, намагаючись вгадати їх кольори.

Та ось Маленька Рибка повернулася зі зграйкою старших подруг. На якусь мить, розглядаючи Клубочка, вони завмерли, а потім весело захлюпотіли, затанцювали так, що Клубочок за усім цим миготінням майже нічого не міг бачити.

— Яка чудернацька риба! Бідненька, фона не має плафників!

«І зовсім я не бідненький», — подумав Клубочок. Та все ж був вдячний за турботу.

До того ж, звідки їм, рибкам, знати хто він такий.

Увесь час жартуючи та сміючись, вони дружно підштовхували Клубочка. Як раптом вода десь зникла. І разом із нею й риби.

Клубочок лише почув: «Щасти тобі, чудернацька рибо!».

І все. Він не встиг їм подякувати. І не встиг попрощатися з Маленькою Рибкою.

Клубочок несподівано відчув себе важким. Так, ніби щось його сильно стиснуло. Він не прокотився й половини шляху. А попереду ще два полюси. Чи повернеться додому? І дивно, що його ниточка ще не скінчилася, адже часом Клубочку доводилось щось підв'язувати чи поєднувати — тоді він дарував її частинку. Хоча дарувати йому подобалося.

Клубочок глянув угору. Він побачив на небі стільки зірок, наче то подих усіх риб Океану створював міріади сяючих бульбашок. «Десь тут має бути і Юпітер», — згадав Маленьку Рибку.

— Привіт, я Хвилька, — й Клубочок не встиг отямитись, як потужна сила води виштовхнула його на сухий берег.

Так він опинився на південному березі Чорного Моря, неподалік від невеликого міста, десь на 30° східної довготи.

Розділ 3

Лелека обережно передав Клубочка своєму товаришеві.

— Я трохи перепочину і знову тебе підхоплю, — пояснив він Клубочку й полетів у середину зграї, щоб подрімати під час польоту.

Клубочок нічого не сказав: не дуже то зручно говорити, коли тебе тримають у дзьобі на висоті 2 000 метрів над рівнем моря.

Та й що казати — він був у захваті від краси землі, хмарин, річки Ніл.

І хотів побачити колись ось так, з висоти, Дніпро, яке якимось переплив на маленькому катері «Моторний». Так бачили Дніпро птахи, з якими зараз летів на південь. Як же іноді неймовірно переплітаються шляхи! Лелеки були його земляками,

а зустрілись вони на півночі Африки. І ось як це сталося.

Коли Клубочок опинився на південному березі Чорного Моря, до нього підійшов молодий чоловік. Його звали Віталій, він виявився вченим-орнітологом. Віталій уважно вислухав історію Клубочка і дуже допоміг із дальшим маршрутом. Він якраз збирався в Єгипет, у Каїр, фільмувати міграційні шляхи птахів.

Там познайомив Клубочка з Лелекою. А на півдні Африки Клубочка має зустріти ще один товариш Віталія, Джон, теж вчений, тільки кліматолог, який вирушатиме в Антарктиду, на Південний полюс. Клубочку аж не вірилось, що щось може ось так струнко складатися. Та ще й на 31° довготи. Та ще й у польоті!

Вперше він спостерігав політ, коли застряг у квітнику, не прокотившись і двохсот метрів від свого будинку. Біля нього кружляв Джмелик — Клубочок зачудовано дивився на це дійство й навіть не уявляв, що колись теж літатиме, хай і не сам.

А політ лелек тривав вже не один день. Птахи зупинялися лише на ніч, щоби зранку знову продовжити свій нелегкий шлях.

Але якось Лелека розбудив Клубочка ще вдосвіта.

— Прокидайся, соньку, — Лелека безжально стягнув Клубочка із затишної місчинки, жартівливо клацаючи дзьобом.

— Я от що подумав, — продовжив Лелека. — Учора ввечері я говорив із татом. Він розповідав, що замолоду любив міняти шляхи перельотів, спілкуватися з різними птахами, ну, слухати різні бувальщини. Словом, він сказав, що той бік планети, якщо триматися твого меридіана, суцільний океан. Розумієш?

— Ні, — відповів Клубочок.

— А це значить те, що птахи там тобі навряд чи зможуть допомогти подолати велику відстань. Хоча точно не знаю. Але ось ми, наприклад, не літаємо довго над водою. І я подумав... Звичайно, добрі люди тобі допомагали і допомагатимуть. Проте

вміти літати самому ніколи не стане на заваді.

— Я ж звичайний клубочок! А клубочки не літають.

— Я не знаю, хто такий звичайний клубочок. Я знаю, що в тебе є компас. Й у тебе є завзяття, щоби вчитися відчувати повітряні потоки, Сонце, магнітні поля, вчити розташування зірок і вчитись керувати своєю ниткою — чи ти справді думаєш, що формою можеш бути схожим лише на м'яча?

— Але ж у мене немає крил, — тихо сказав Клубочок.

— А ти помічав, що ми не завжди махаємо крилами, інакше б у нас просто не вистачило сил на дальні польоти: на висоті ми ширяємо у повітряних потоках. Словом, якщо ти «за», то можемо розпочати тренування хоч зараз. Я, до речі, теж іще вчуся, — кумедно клацнув дзьобом Лелека.

Розділ 4

Минув рік. Коли раптом, листопадового дня, у час першого снігу, Світланка вибігла на вулицю і... відчула хвилю тепла. Вона озирнулася: біля неї у повітрі зависла і світилася рожева кулька, схожа на зірочку, — та це ж Клубочок!

— Привіт! — він промовив це таким тоном, ніби вони ось тільки вчора і розлучилися. — Тепер ти можеш зв'язати свого светра.

Клубочок саянув так, що сніжинки навколо перетворилися на веселі крапельки.

Світланка була вражена — Клубочок став більшим й іншим! Його ниточка тепер була ще тоншою, і вона світилася.

— Клубочку, як же я рада бачити тебе! Як же рада! А светр у мене вже є, дуже

хороший. Як ти був, де? Я нічого не знала про тебе з тих пір, як зник Глобус.

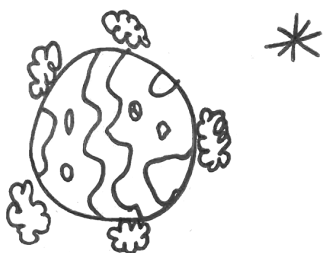
— Зник?.. — притишився Клубочок.

Світланка розгубилася. Вона знала, що для Клубочка багато значили його друзі — Глобус і Меридіан, та лише зараз відчула наскільки.

— Не журись, Клубочку. Тепер ти можеш літати і знайдеш своїх друзів.

Вітер посилювався, і гілля на деревах захиталося: «Так... так...»

— Послухай, Світланко. Я обов'язково прилечу до тебе і розповім про свою подорож, про Хвильку, про Маленьку Рибку, про Лелеку, про Джмелика, про...

Узимку Світланка часто бачила на небі маленьку рожеву зірочку. І їй одразу ставало тепліше. І, можливо, ще хтось бачив її, і комусь ось так теж ставало тепліше. А може, ця зірочка — Клубочок? І Світланка знала — він обов'язково прилетить навесні, щоб розповісти про Землю і Хвильку, про Маленьку Рибку, про Лелеку, про Джмелика, про Людей...

**Історія,
яку розповів
Вітер**

Це сталося тоді, коли я прочитала про найдовше слово. Слово — назва молекули. І щоб його вимовити — треба більше трьох годин! Так довго, що поки казатимеш, то можна й забути про нього.

Може, найдовше слово — це те, яке звучить навіть тоді, коли закінчилося? Скажімо, *дружба*. Або таке, що відносить уяву аж-аж-аж, далеко-далеко..? Наприклад, *Антарктида*.

Або *вітер*. Зараз чую його, і здається, що він є завжди. Навіть коли тихо-тихо. А тепер так голосно шелестить на деревах весняне листя.

— Здрастуй, Олено. Може, ти знаєш? — запитав Вітер.

— Здрастуй, Вітре! А що?

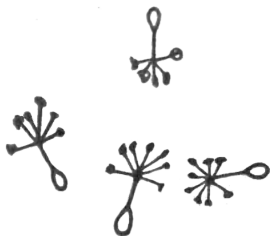
— Про моїх братів у космосі. Мені поки не вдається там побувати. Я можу бути пасажиром, наприклад залетіти в авто. Та стати пасажиром космічного човника дуже

непросто: я зміг пройти лише кілька дверей космічного агентства.

Поряд приземлилася зграйка пушинок кульбабки.

— Так, про космос можна прочитати в книжках, забутих на підвіконні чи на лаві в парку, — продовжував Вітер, — але я не знайшов книжку саме про космічні вітри. От про вітри на Землі читав, усяке... Правда, якось мені вдалося знайти товстелезну книгу, де точно щось би було, та я не зміг її розгорнути, лише посунув трохи. І в розмовах, як не дослухався, не почув про них. Звичайно, я всього-на-всього Південно-західний Вітерець, і ще не скрізь побував. Та мені дуже хотілося б дізнатися.

А може, ти, Читачу, розкажеш Вітерцеві про космічні вітри?

KiT

Ми живемо біля лісу. Ми — це мама, тато і я — Мирася.

У нас є котики, собака, метелики. У нас буває навіть дятел, що живе у лісі.

А ще до нас почав заходити великий сірий кіт. Він дуже волохатий!

Тато каже, що кіт живе десь недалеко. Ми називаємо його Мурик.

Якось Мурик заліз у нашу хату і засів на полиці у шафі. І ніяк не хотів вилазити. Так, ніби нікого не чув. Навіть вухом не повів! Михась, мій товариш, теж почав йому щось казати. Коли Михась говорить, то буває, що я його не розумію. Та Мурик виліз із шафи!

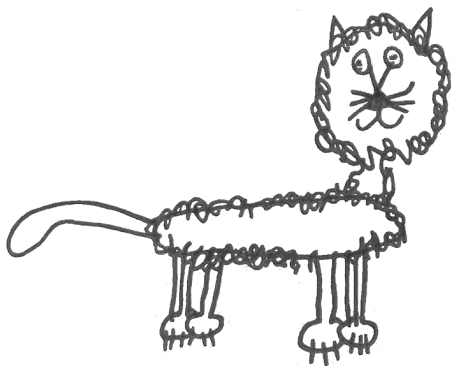
З того часу Михась почав переказувати нам те, що говорив йому кіт.

І виявилось — Мурик розуміє усі мови й увесь час подорожує!

А ще він може линяти.

І бути будь-якого кольору!

А одного разу Мурик розповів історію про кита.

Історія про кита

Минулого літа Мурик дійшов аж до синього моря на півночі. І подружився там із дівчинкою Марисею, яка мешкала на узбережжі. Вони часто гралися разом.

Того ранку, як трапилася ця історія, Марися малювала на піску. Котику стало дуже затишно, і він задрімав біля дівчинки.

Марися паличкою намалювала море, човен, у човні сидів її старший брат Максим, також там був кіт, а в морі плавав кит.

І підписала на малюнку всіх: *Максим, кіт, кит...* Та раптом здійнявся сильний вітер: він розвіяв пісок — лінії стали ледь видимими. Коли вітер ущух, Марися поновила малюнок і додала слова — *вітер, море,* — та й побігла додому.

І вона не помітила, що цього разу поплутала літери — замість *кіт* написала *кит*, а *кит* став *кіт*.

У цей час Мурик вже міцно заснув, і ось що йому наснилося: що опинився він у малюнку Марисі.

Він був саме тим котом, у човні, посеред моря. Море було синім-синім. І зеленим. І сірим. І жовтим. І хоча Мурик трохи боявся води, та мор-р-ре йому дуже подобалося.

До того ж він примітив кита, і Мурику було цікаво за ним спостерігати. Раніше він ніколи не зустрічав китів. Все було так добре. Аж раптом... здійнявся сильний вітер! І Мурик опинився за бортом.

Кіт на мить перестав бачити, а коли зір повернувся, то угледів, що він у воді! Свого тіла Мурик не відчував — ніби заляк. Ані руху.

Таким його спіткав кит Дін.

Дін шукав свого брата. Братик десь зник, коли вони запливли далеко від дому, і море стало неспокійним. Спершу подумав, що знайшов — надзвичайно зрадів! Та потім зрозумів, що це був дуже схожий на нього

кит.

Дін підплив до Мурика. Той не рухався. Дін легенько доторкнувся до його плавника.

І Мурик прийшов до тями. Він здогадався, що могло статися.

Щонайшвидше піднявся на поверхню моря — й побачив човен, у ньому Максима. Максим тримав на руках порятованого кота, сірого, мокрого й ошелешеного. Спантилений, Мурик повернувся до Діна.

Вони потоваришували. Дін вчив Мурика жити у воді, розповідав про свою родину. Тепер і Дін знав, де його братик.

І разом думали, як так зробити, щоб Марися виправила літери на малюнку. Адже Марися про нього вже зовсім забула. А море почав огортати бузковий вечір.

— Я придумав! — вигукнув Мурик. — Марися дуже любить чайок. Давай попросимо мою знайому Білу Чайку допомогти.

Мурик покликав Білу Чайку і розповів їй про пригоду.

Біла Чайка швидко знайшла дівчинку, яку описав Мурик: у синіх сандалях, світло-зеленій одежі, — і почала кружляти поряд, потроху наближаючись до моря. Дівчинка пішла услід. Чайка присіла біля її малюнку.

Марися усміхнулася:

— Ти, напевно, хочеш, щоб я тебе намалювала?

Вона намалювала пташку і написала — *чайка*. Потім сонце і написала — *сонце*. І помітила, що раніше переплутала літери, — виправила *кіт* на *кит*, а *кит* на *кіт*.

А тоді побачила Мурика — той вже прокинувся. А чайка полетіла.

Марися і Мурик сиділи на березі й дивилися, як Сонечко поринає за обрій. Як м'яко світилося море.

До них знову прилетіла Біла Чайка. Вона тримала паличку.

— Дивися, Мурику, дивися! Це ж та сама чайка! І вона щось пише на піску!

Коли Марися і Мурик підійшли ближче,
то прочитали:

— Дякуємо! Привіт від Діна і Тіна.

— Яка цікава історія! Який же ти дивовижний кіт, Мурику! — сказав Михась і обійняв його.

Я теж дуже люблю Мурика. І кошенят — Мурчика та Акварельку. І нашого собаку Рудька. І маму, і тата, і Михасика, і квіти, і дерева,

і увесь-увесь ліс...